

Fővárosi Ítéltábla

2. Kf. 27. 223/2007/9.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Magyar Telekom NyRt. (Budapest) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest, Hivatkozási szám: Vj-99/2005.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében, melybe az alperes pernyertessége érdekében a Vodafone Magyarország Mobil Távközlési ZRt. (Budapest) beavatkozó beavatkozott, a Fővárosi Bíróság 2007. évi április hó 10. napján kelt 7.K.34.605/2005/10. számú ítélete ellen az alperesi beavatkozó által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2008. évi január hó 30. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napom belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (azaz tizenötezer) forint elsőfokú, és az alperesi beavatkozónak 35.000 (azaz harmincötezer) forint együttes első-, és másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 16.500 (azaz tizenhatezer-ötszáz) forint kereseti és 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperes a beavatkozó számhordozásra vonatkozó ajánlatának kommunikációját vizsgálta a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 8.§-ában, valamint a gazdasági reklámtevékenységről szóló

1997. évi LVIII. törvény (a továbbiakban: Grtv.) 7.§-ában foglalt rendelkezések alapján. A vizsgálat tárgyát képezték az elektronikus médiában megjelenő TV- és rádióreklámok, a nyomtatott sajtóban - ezen belül is az országos, regionális, napi- és hetilapokban - megjelenő hirdetések, az óriásplakátok, illetőleg a szórólapok is, amelyekben a beavatkozó feltett kérdés formájában összehasonlító reklámot alkalmazva saját termékét a felperes adott termékével felismerhető módon vetette egybe.

Az alperes a 2005. évi december hó 13. napján kelt 99/2005. VJ számú határozatával az eljárást megszüntette, mivel megállapította, hogy a beavatkozó (a közigazgatási eljárásban eljárás alá vont) az általa alkalmazott összehasonlító reklám során tisztességtelen módon nem befolyásolta a fogyasztókat. A "jobban jársz" kifejezést kérdésként megtévesztőnek, ezen kifejezést állításként hitelt érdemlően alátámasztottnak nem találta. Ennek megfelelően a kifogásolt reklámkampánynak az összehasonlító reklámot tartalmazó részével kapcsolatban - jogsértés hiányában - a Tpv. 72. §-ának (1) bekezdése a) pontja a második fordulata és a Tpv. 77. §-ának (1) bekezdés j) pontja szerint az eljárást megszüntette. Az akció időtartamára vonatkozó nem megfelelő tájékoztatással kapcsolatban kimondta, hogy a kommunikációs kampány egyes elemei annyiban voltak hiányosak, amennyiben nem jelölték meg a meghirdetett kampány kezdő és befejező időpontját, ezzel összefüggésben egyéb, megtévesztésre alkalmas magatartási elemet nem tárt fel. A Grtv. 15. §-ára utalással - hatásköre hiánya miatt - a különleges ajánlat jogszerűségének vizsgálatát saját eljárása keretében nem látta indokoltnak és a Tpv.72.§-ának (1) bekezdés a) pontjának első fordulata alapján az eljárást megszüntette azzal, hogy az ügy elbírálását a fogyasztóvédelmi hatósághoz áttette.

Az alperesi határozattal szemben a felperes keresettel élt és kérte annak megváltoztatását, a fogyasztók megtévesztése miatt a jogsértés megállapítását, és a beavatkozó szankcionálását. Másodlagos kérelme az alperesi határozat hatályon kívül helyezésére vonatkozott az alperes új eljárásra kötelezése mellett. Álláspontja szerint a határozat megalapozatlan és jogszabálysértő, mert a reklámkampány az ő termékével kapcsolatban valótlan állítást, az eljárás alá vont a termékek tárgyilagos összehasonlításához, illetve az ajánlatok megítéléséhez szükséges információkat a beavatkozó elhallgatta, mellyel egyértelmű jogsértést valósított meg. Utalt arra, hogy az alperes helytelenül állapította meg a reklámkampány és reklámfilm üzenetét, tévesen kiragadott egy állítást és vont le belőle helytelen következtetést, mely saját gyakorlatával és korábbi jogértelmezésével is ellentétes.

A reklámfilm és a szórólap esetében a szolgáltatás árának teljes körű bemutatását hiányolta. Nem fogadta el, hogy a fogyasztók tájékoztatásával kapcsolatos kérdésben az alperes hatáskörének hiányában nem járhatott el és hangsúlyozta, hogy az akció kezdő és záró időpontja feltüntetésének elmaradása megtévesztő volt.

A keresetösségi jogával kapcsolatosan közvetlen érintettségére utalt, állítva, hogy az összehasonlító reklámmal érintetté vált a verseny tisztaságát biztosítani kívánó szabályozási környezetben.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítására tett indítványt. Állította, hogy a reklámkampány üzenetét vizsgálta, és abból vonta le határozati megállapításait. A számhordozás fő üzenetéhez képest másodlagos jelentőségű összehasonlítással összefüggésben nem tartotta elvárhatónak, hogy valamennyi reklámhordozóban valamennyi lényeges körülmény megjelenjen, különös figyelemmel a fogyasztók tudatosságára. A különleges ajánlat fogyasztók megtévesztésére való alkalmasságának vizsgálatával kapcsolatos álláspontját is változatlanul fenntartotta, rámutatva arra, hogy a Grtv. megsértése mellett a tájékoztatás megtévesztő jellege nem volt megállapítható.

Az alperesi beavatkozó ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését kérte, majd a kereset elutasítását. Állította, hogy a felperesnek nincs keresetösségi joga, mivel a versenyfelügyeleti eljárásban nem volt ügyfél, a határozat jogát vagy jogos érdekét közvetlenül nem érinti, egyéb törvényi rendelkezés (Pp. 327.§ (1) bekezdés c) pont) pedig értelemszerűen nem vonatkozik rá. Vitatta a jogsértés elkövetését.

Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte. Megállapította, hogy a felperes keresetösségi joggal rendelkezik, mert közvetlen, a törvény által védett jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy az alperes - határozatában - a nem tárgyilagossággal összehasonlító reklám miatt versenytársát elmarasztalja, közvetlen érintettségét megalapozza, hogy terméke nevesítésre került a vizsgált reklámokban. A vonatkozó jogi szabályozás áttekintését követően pedig arra a következtetésre jutott, hogy a TV reklám 2. változata - az ár nem teljes körű összehasonlítása, ezáltal a tárgyilagossággal tájékoztatás hiánya miatt - sértette a Tpv. 8.§-ának (2) bekezdését és a Grtv. 7/A.§-ának (3) bekezdés c) pontját. Egyebekben nem osztotta a felperes álláspontját a

többi reklám jogi megítélése tekintetében, mivel ott az összehasonlítások csomag szinten történtek, tárgyilagosak és korrektek voltak. Nem találta kellően indokoltnak a határozatot a fogyasztók téves tájékoztatása körében elmaradt versenyhatósági vizsgálat tekintetében. Az új eljárásra az indokolás kiegészítését és a TV reklám 2. változata miatti jogsértés körében való döntéshozatalt írta elő.

Az alperes az indokolás nélkül előterjesztett fellebbezését visszavonta.

A beavatkozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a per megszüntetését kérte, illetőleg az ítélet megváltoztatását, az alperesi határozat hatályban tartását, végül az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. Továbbra is vitatta a felperes keresetösségi jogát a védendő társadalmi érdekre, az egyedi érdeksérelem hiányára alapítottan. Állította, hogy az alperes az eljárási határidő eltelte miatt ugyanazt az eljárást már nem folytathatja le. Nem látott érdemi különbséget a TV reklám 2. változata és az egyéb médiákban megjelent reklámszövegek között. Hivatkozott az időközben született polgári bírósági ítéletre, valamint arra, hogy egyik reklámszövegben sem állította abszolút fölényét, szükségszerűen kedvezőbb mivoltát. Alapjában vitatta az összehasonlítás megvalósulását. A különleges ajánlat tekintetében a határozatot kellően indokoltnak találta.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a fellebbezés elutasítására irányult. Változatlanul fenntartotta a keresetösségi joggal kapcsolatos előadásait kiemelve, hogy azt az összehasonlító reklám feltételeinek meg nem felelő reklámban való megjelenítés alapozta meg. Tévesnek tartotta az eljárási határidőkkel kapcsolatos fellebbezési előadást, és a TV reklám 2. változatának fogyasztókat megtévesztő ítéleti minősítésével értett egyet, mivel az az áru áráról adott téves tájékoztatást, és nem a teljes árat alkotó összes díjrelelemre vonatkozott. A különleges ajánlat tekintetében a többlet tényállási elem vizsgálatát és a Tpv. 8.§-a szerinti minősítését hiányolta.

A beavatkozó fellebbezése - az alábbiak szerint - alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokból a releváns tényállást helytállóan

állapította meg, azonban a felperes keresetőségi jogának terjedelme és a jogsértés megvalósulása tekintetében téves következtetésre jutott.

A másodfokú bíróság a felperesnek a versenyfelügyelete eljárásban betöltött szerepére (bejelentő) és a beavatkozói fellebbezésre figyelemmel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes perindítási jogosultsága és keresetőségi joga tekintetében helytálló megállapításokat tett-e. E kérdésre adandó válasz specialitását az adta, hogy a vizsgált közigazgatási eljárás idején még az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ae.), valamint a Tpvt. korábbi rendelkezései voltak hatályban, míg a peres eljárás megindulásának idejére (2005. évi november hó 29. napja) figyelemmel a 2005. november 1. napja után hatályos Pp. 327.§-ának (1) bekezdés b) pontja rendelkezését kellett figyelembe venni és értelmezni.

A Fővárosi Ítéltábla korábban is rámutatott arra a Tpvt. 67. §-ának (1) bekezdésére utalással, hogy versenyügyben az alperesi eljárások hivatalból, vagy kérelemre indult eljárások. A kérelemre indult eljárások körét a Tpvt. 67.§-ának (2) bekezdése tételesen rögzíti. A perbeli esetben az alperes hivatalból folytatott le versenyfelügyelete eljárást. A versenyfelügyeleti eljárás ügyfelének fogalmát a Tpvt. 52.§-a határozza meg akként, hogy ügyfél az, akivel szemben hivatalból indult meg az eljárás, illetve a kérelmező (68.§), továbbá az, akire a kérelem vonatkozik. Az Ae. 3.§-ának (6) bekezdés h) pontja alapján a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló törvény hatálya alá tartozó ügyekben akkor kell alkalmazni az Ae. szabályait, ha jogszabály másként nem rendelkezik. A Tpvt. 52.§-ának ügyfélfogalom meghatározása mellett tehát nem vehető figyelembe az ügyféli minőség tekintetében az Ae. 3.§-a (4) bekezdésének rendelkezése.

Versenyügyben az alperesi hivatalbóli eljárások vagy a vizsgáló észlelése, vagy bejelentés alapján indulnak. A Tpvt. 69.§-ának (1) bekezdése értelmében a Gazdasági Versenyhivatal hatáskörébe tartozó, e törvénybe ütköző magatartás észlelése esetén a Gazdasági Versenyhivatalhoz címzett bejelentéssel élhet az, akinek jogát vagy jogos érdekét az ügy érinti. A bejelentőt nem illetik meg az ügyfél jogai, és nem terhelik annak kötelességei.

Mindezek folytán a perben felülvizsgált versenyügyben ügyfél a vizsgálat alá vont beavatkozó volt, míg a felperes bejelentő volt.

A Tptv. 70.§-ának (1) bekezdése alapján a vizsgáló abban az esetben rendeli el a vizsgálatot, ha a közérdek védelme az eljárás lefolytatását szükségessé teszi. A közérdek, és nem a magánérdek védelme esetén elrendelt vizsgálatról való rendelkezés összefügg a Tptv. bejelentőt ügyfélnek nem minősítő rendelkezésével. A vizsgálat befejezésekor a vizsgáló jelentést készít, amelynek alapján az eljáró versenytanács a Tptv. 72.§-ának (1) bekezdése alapján vagy megszünteti az eljárást, vagy (ha indokoltnak tartja) további vizsgálatot rendel még el, végül határozatában ideiglenes intézkedéssel megtilthatja a törvény rendelkezéseibe ütköző magatartás további folytatását, illetve elrendelheti a törvénybe ütköző állapot megszüntetését. Az alperes határozatában az eljárás megszüntetéséről rendelkezett, amely a Tptv. 77. §-ának (1) bekezdés j) pontja alapján érdemi döntésnek minősül.

A bejelentő számára a Tptv. 69.§-ának (7) bekezdése abban az esetben biztosít nemperes eljárás keretében - külön jogorvoslatot, ha az alperes a bejelentés beérkezésétől számított 60 napon belül úgy határoz, hogy a vizsgálat megindítása nem indokolt.

Az ügy érdemében hozott határozat elleni jogorvoslat formája a bírósági felülvizsgálat. A Tptv. 83. §-ának (1) bekezdése értelmében az ügy érdemében hozott határozat felülvizsgálata - ideértve annak kiegészítését és a rendelkező részt érintő kijavítását is - a kézbesítésétől számított harminc napon belül keresettel kérhető a bíróságtól. A 84.§ szerint az eljáró versenytanács érdemi határozata ellen benyújtott kereset alapján indult bírósági eljárás során - a 83.§-ban meghatározott eltérésekkel - a Pp. XX. fejezete az irányadó.

A Pp. 2005. évi november hó 1. napjával hatályba lépő 327.§-ának (1) bekezdés b) pontja alapján a közigazgatási per indítására az jogosult, akinek jogát vagy jogos érdekét a közigazgatási határozat közvetlenül érinti.

A bíróságnak minden esetben vizsgálnia kell a közigazgatási eljárásban ügyfélként részt nem vett fél perindítási jogosultságát, illetve azt, hogy a fél a keresetben megjelölt jogszabálysértés vonatkozásában keresetőségi joggal rendelkezik-e.

A perbeli esetben a felperes a közigazgatási eljárásban nem volt ügyfél, a bejelentő státuszához igazodóan őt az ügyfél jogai nem illetik és kötelezettségei nem terhelik. A felperes mint bejelentő a Pp. 327.§-ának (1) bekezdés a) pontja alapján - mivel nem volt ügyfél - nem volta per megindítására jogosult. A Pp. 327.§-ának (1) bekezdés b) pontja

alapján a másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy jogát vagy jogos érdekét az alapul szolgáló határozat közvetlenül érinti-e.

A másodfokú bíróság a Pp. 324.§-ának (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 3.§-ának (1) bekezdését is figyelembe vette, mivel e szabály azt feltételezi, hogy a felperes és a per tárgya között valamiféle anyagi jogi kapcsolat van. Ez önmagában azt is jelenti - a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.183/2005/7. számú ítéletében foglaltak szerint -, hogy a vitában érdekelt félnek (felperes) a törvény által biztosított joga veszélyeztetett, így érdekeltisége jogi természetű, azaz a pernek kihatása van jogi helyzetére. Ezt a jogi érdekeltiséget értékelte a Legfelsőbb Bíróság Kfv.II.39.034/2006/7. számú ítéletében a korábbi peres eljárási szabályok figyelembe vételével, és mutatott rá arra, hogy a versenytársat is érintő összehasonlító reklám esetén a reklámtevékenység jogszerű folytatása a versenytárs üzleti érdekét is érinti, mely okból perindítási jogosultsága fennáll.

A fentiek alapján a felperes perindítási jogosultságának vizsgálatakor a másodfokú bíróság is figyelembe vette, hogy a felperes és a beavatkozó ugyanazon piacon tevékenykedő, ugyanazon szolgáltatást nyújtó versenytársak, akik szempontjából alapvető jelentőséggel bír a versenyjogi szabályok következetes betartása és betartatása. Ennek tükrében tehát a felperes perindítási jogosultsággal rendelkezett.

A perindítási jogosultság azonban az alperesi határozat érdemi vitatásához nem elegendő, további követelményként jelenik meg a kereshetőségi jog vizsgálata. A kereshetőségi jogot a jogviszony (érdekelttség), vagy törvény (jogsabály) felhatalmazása alapozhatja meg.

A felperes közvetlen jogi érdekeltiségét azzal indokolta, hogy az összehasonlító reklámban a beavatkozó a termékét nevesítette. Ezt az érvet az érdekelttség szempontjából elfogadta a másodfokú bíróság is, mivel a vizsgálat alá vont magatartás (reklámkampány) során a beavatkozó saját termékét oly módon reklámozta, hogy azt a felperes nevesített termékével hasonlította össze. E tevékenység jogszerű folytatása ily módon a felperes érdekkörébe esett, érdekét közvetlenül érintette, hiszen az összehasonlító reklámokra vonatkozó szabályok egyik célja a versenytársakkal szembeni tisztességes eljárás biztosítása. Ezért a másodfokú bíróság a felperes közvetlen érintettségét kizárólag a határozatnak az összehasonlító reklám jogszerűségére vonatkozó részei tekintetében találta fennállónak. Ez okból a kereshetőségi

jog hiányát állapította meg a Fővárosi Ítéltábla a különleges ajánlat, ezen belül az akció kezdő és befejező idejének hiányos kommunikációja miatt tett hatósági intézkedés tekintetében. E kérdés kapcsán a felperesnek ugyanis nincs olyan közvetlenül védendő érdeke, amely számára az érdemi vitatást lehetővé tenné.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a keresetösségi jogát igazoló, de az eljárásban ügyfélként részt nem vevő, a határozati rendelkezések közvetlen címzettjének nem minősülő felperes is csak azt várhatja el a közigazgatási szervtől és így a közigazgatási bíróságtól is, hogy az őt közvetlenül érintő kérdéskörben a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján a vizsgálatot lefolytassa és megállapításai alapján intézkedjen. A keresetösségi jog sohasem terjedhet ki arra, hogy a fent jelölt felperes a marasztalás fajtáját, mértékét vitassa. A jogkövetkezmények egyedüli címzettje ugyanis az eljárás alá vont, így a marasztalás tekintetében közvetlen érdekeltséggel értelemszerűen más (személy) nem bírhat.

A másodfokú bíróság a felperes korlátozott keresetösségi jogára és a beavatkozó fellebbezésére figyelemmel kizárólag az összehasonlító reklám jogi megítélésének megfelelőségét vizsgálhatta, ezen belül is a TV reklám 2. változatának jogszerűségéről dönthetett.

A felek között abban a kérdésben egyetértés volt, hogy a beavatkozó jelölt reklámja összehasonlító reklám volt, így ezt a másodfokú bíróság is elfogadta. Ezen túlmenően megállapította, hogy a beavatkozó által megfogalmazott, a határozat 4. pontjának 2. változata szerinti kérdő mondat - a "percdíj" szó használatától, és a szórendi különbségtől eltekintve - megegyezett a határozat 5. pont 2. változatával (nyomtatott sajtóban megjelenő reklám szlogen), és a 9. pontban jelölttel (szórólap szlogenje).

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által elfogadott és jogszerűnek talált, a nyomtatott sajtóban és a szórólapon megjelenő reklámszöveg és a TV reklám 2. változatában megjelenő mondat között érdemi és lényegi eltérést nem észlelt, eltérő jogi megítélésük racionális és jogi indokát nem látta. A TV reklám 2. változata - épp úgy, mint a másik két mondat - egy figyelemfelhívó jellegű reklám volt, amely nélkülözött minden konkrétumot - így az ár, az árképzés módjára vonatkozó adatot is -, ezért a valós és meg nem tévesztő összehasonlításhoz szükséges tárgyilagosság követelményét nem sértette.

Tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a felperes érvelését elfogadva azt állapította meg, hogy az adott határozat kapcsán a felperes keresetösségi joga teljes körű volt, továbbá akkor is, amikor a beavatkozó TV reklámjának 2. változatát a Tpv. 8.§-ának (2) bekezdését és a Grtv. 7/A.§-ának (3) bekezdését sértőnek találta.

A másodfokú bíróság a beavatkozó jogsértés hiányában az alperesi határozat rendelkezését jogszerűnek találta, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes alaptalan keresetét elutasította, a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem keretei között eljárva.

A másodfokú bíróság a pereszes felperes a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes elsőfokú eljárásban felmerült költségeinek megfizetésére, míg a másodfokú perköltségről való rendelkezést a Pp. 78.§-ának (2) bekezdése alapján mellőzte (az alperes másodfokú perköltséget nem kért). A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 83.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a beavatkozónak az első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltségének a megfizetésére, míg a 6/1986. (VL26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján a tárgyi illetékfeljegyzése jog folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési illeték viselésére.

Budapest, 2008. évi január hó 30. napján